

3. Formandens Beretning.

Saa skal D. K.s Medlemmer da endelig — efter 45 Aars udholdende, stille og sejt Kamp — mødes til Fællesmøde som fuldmyndige Statsborgere! Det er som et Vidunder, at dette er sket, et Lysglimt paa den mørke Himmel, som hvælver sig over Verden i disse knugende, forfærdelige Aar. Maatte mange Lande Verden over følge i Danmarks Fodspor og give sine Kvinder Valgretten, give den med rund Haand som Danmarks Mænd har gjort det, paa samme Vilkaar som Mændene har faaet den, saa vil den Verdensudvikling fremmes, som ene og alene vil kunne hindre, at Menneskene igen styrtes ud i en saa forfærdelig Krig som denne, der fylder os alle med den største Gru og gyder Malurt i vort Glædesbæger.

Vi Kvinder paaskønner i højeste Grad, at Mænd af de forskellige Partier har kunnet enes om at vise os Retfærdighed; og vi her i D. K. skal love hverandre, at vi samvittighedsfuldt vil nytte vore nye Rettigheder til vort Fædrelands Gavn.

Inden jeg gaar over til at aflægge Beretning om D. K.s Virksomhed, siden vi sidst var samlede til Fællesmøde, vil jeg minde 2 af vore udmærkede Kvindesagskvinder, som nu har lukket sine Øjne. I Vinter døde Fru Charlotte Klein, som i sin Tid — inden Kunstakademiet var aabnet for Kvinder — stiftede Tegneskolen for Kvinder og styrede den med udmærket Duelighed i en Aarrække. Hun hørte i Sandhed til Veteranerne, thi den 28de Okt. 1914 fyldte Fru Klein 80 Aar (og modtog megen velfortjent Hyldelse paa den Dag). Hun skulde ikke opleve den store Dag, da Kvinderne fik Valgret, men døde den 9de Marts 1915.

Og en af vore udmærkede Medarbejdere — Frk. Marie Steffensen — som har udført et stort og trofast Arbejde som Leder af D. K.s Kursus i Snitmønstertegning og Kjolesyning, har ogsaa luket sine Øjne. Hun var en Dygtighed paa sit Omraade. Hun forstod, at skal Kvinderne kunne magte ogsaa at varetage sine Samfundsinteresser, maa de opøve sig i al huslig Færdighed, ogsaa i at sy sine Kjoler, saa at det falder dem let. Hun var en god Pædagog, og mange af D. K.s Medlemmer stod i Taknemmelighedsgæld til hende for, hvad de har lært af hende, og over hele Landet findes der Lærere, oplærte af hende,

som fortsætter hendes Gerning. Ære være begge disse to udmærkede Kvinders Minde! (Forsamlingen rejser sig).

Verdenskrigen, som har virket hæmmende paa alt Foreningsarbejde, har selvfølgelig ogsaa lammet D. K.s Arbejde noget, og ændret det en Del. Straks efter Krigens Udbrud indeholdt „Kvinden og Samfundet“ en Opfordring til Medlemmerne om at sende Artikler til Bladet om det Arbejde, der i D. K.s Kredse blev gjort for at efterkomme de Krav, Situationen stillede til Kvinderne. En særlig Rubrik: *Kvinders Krigstjeneste* bragte i de følgende Numre af Bladet interessante og udførlige Meddelelser om det Arbejde, der paa de forskellige Steder var taget op af Kvinder for at afhjælpe Nøden, fremkaldt af Arbejdsløshed og Dyrtdid, for at skaffe det indkaldte Mandskab den nødvendige Underbeklædning og lette det Indkaldelsens Byrder, og for at indøve Kvinder i Samaritergerning o. l.

De fleste Steder var det vel Foreninger som Røde Kors og Kvindernes Forsvarsforening, der gik i Spidsen. Men D. K.s Medlemmer tog ogsaa deres alvorlige Del af Arbejdet, satte f. Eks. flere Steder Undervisning i Gang for Soldater og lod afholde Fester til deres Opmuntring.

Da Fællesstyrelsen fra flere Medlemmer i Landet modtog Forespørgsel om, hvad D. K. som Landssamfund kunde foretage sig for at afhjælpe Arbejdsløsheden blandt Kvinder, besluttede Styrelsen først at gøre et Forsøg med at opfordre Medlemmerne ude i Landet til at tage saadanne Kvinder, som var blevne arbejdsløse paa Grund af Krigen, i Huset mod et rimeligt Vederlag i lettere Arbejde. Denne Tanke vandt imidlertid ikke Tilslutning, og der var mere Stemning fremme for at yde Hjælp i Penge. Fællesstyrelsen besluttede da at forsøge oprettet en Hjælpekasse, *D. K.s Hjælpekasse af 1914*, og opfordrede Medlemmerne til at yde Bidrag til denne. Den indsamlede Sum tænkte man anvendt hovedsagelig til at hjælpe Kvinder, som paa Grund af Krigen havde faaet deres Indtægter indskrænket, men som ifølge deres Samfundsstilling ikke havde Adgang til offentlig Hjælp. Formand for denne Kasse blev Gyrithe Lemche, Kasserer blev Th. Daugaard.

Da Erhvervsforholdene efter Oprettelsen af denne Kasse imidlertid bedredes, har man ment det rigtigt ikke at

begynde en Uddeling af den ret beskedne indsamlede Sum, før der paa ny indtraadte en virkelig Nødstilstand, hvad der, navnlig med Henblik paa de stigende Priser paa Levnedsmidler, er overvejende Sandsynlighed for vil ske.

Paa Grund af de vanskelige Forhold, som Verdenskrigen stødte mange af D. K.s Kredse i, har Redaktionen af „Kv. og Sf.“ for 1915 givet Afkald paa den Forhøjelse af 25 Øre til Bladet, der ved sidste Fællesmøde blev vedtaget; flere Kredse har imidlertid alligevel indført Forhøjelsen, og denne er da gaaet til D. K.s Hjælpekasse..

Helt har D. K. dog ikke ladet sit vante Arbejde ligge, men har haft et vaagent Øje med alt, hvad der skete paa Rigsdagen, og hvor der var Grund for D. K. til at lade høre fra sig.

Da Forslaget til Ændringer i *Sygekasseloven* i Oktober blev forelagt i Landstinget, indgav Fællesstyrelsen til det Udvalg, som Landstinget nedsatte angaaende denne Sag, sit tidligere indgivne Andragende om Indførelse af tvungen Barselsforsikring i Forbindelse med den statsanerkendte Sygeforsikring og knyttet til Sengelejets Værdighed.

Der er i Kv. og Sf. Nr. 9—10 gjort nærmere Rede for denne Sags Gang, saa jeg vil kun oplyse, at det lykkedes D. K. at paavirke Udvalget saaledes, at det lagde Princippet i D. K.s Andragende til Grund for sin Afgørelse og i et Fællesudvalg mellem de to Ting opnaaedes der en Overenskomst, hvori D. K.s Synspunkter blev de sejrende, dog at Bidraget blev nedsat fra de 20 Kr., D. K. krævede, til 10.

Sygekasseinspektør Wittrup skrev i den Anledning i en Redegørelse for den nye Sygekasselov, at D. K. har sat en Fjer i sin Hat, en demokratisk Fjer, som falder godt i Traad med alt D. K.s øvrige Arbejde for at forbedre de ubemidlede Kvinders Stilling ad Lovgivningens Vej.

Vore andre Andragender har vi ingen Glæde haft af.

I Anledning af, at der ved *Dødsfald* var bleven en Plads ledig i Bestyrelsen for *Jægerspris*, indgav Fællesstyrelsen paany sit tidligere indgivne Andragende om, at der maatte blive indvalgt en Kvinde i Bestyrelsen, hvilket forekommer D. K. saa selvfølgeligt, da Stiftelsen jo er for „hjælpeløse og forladte unge Piger af Almuen“. Desværre bestemmer Fundatsen, at Styrelsen skal bestaa af 3 Mænd og supplere sig selv. Men samme Fun-